

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 3 września 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs przeciwko GMAC UK PLC

(Sprawa C-589/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — VAT — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 11 część C ust. 1 akapit pierwszy — Bezpośrednia skuteczność — Obniżenie podstawy opodatkowania — Dokonanie dwóch transakcji dotyczących tych samych towarów — Dostawy towarów — Samochody sprzedawane w ramach umowy leasingu finansowego, ponownie obejmowane w posiadanie i odsprzedawane na aukcjach — Nadużycie prawa)

(2014/C 395/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Strona pozwana: GMAC UK PLC

Sentencja

Artykuł 11 część C ust. 1 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym państwo członkowskie nie może nie zezwolić podatnikowi na powołanie się na skutek bezpośredni tego przepisu w odniesieniu do danej czynności na tej podstawie, że podatnik ten może powołać się na przepisy prawa krajowego w odniesieniu do innej czynności dotyczącej tych samych towarów i że łączne zastosowanie tych przepisów prowadziłyby do ogólnego rezultatu podatkowego, którego ani przepisy krajowe, ani szósta dyrektywa 77/388, stosowane odrębnie do tych czynności, nie wywoływałyby ani nie zakładały.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Simon, Evers & Co GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Sprawa C-21/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Polityka handlowa — Cło antydumpingowe — Rozporządzenie (WE) nr 499/2009 — Ważność — Przywóz produktów pochodzących z Chin — Przywóz tych samych produktów wysyłanych z Tajlandii — Obejście — Dowód — Odmowa współpracy]

(2014/C 395/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Simon, Evers & Co GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Sentencja

Ocena pytania przedłożonego przez sąd odsyłający Trybunałowi nie dostarczyła żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 499/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. rozszerzającego ostateczne cło antidumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1174/2005 na przywóz ręcznych wózków paletowych i ich zasadniczych części pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Tajlandii, niezależnie od tego, czy zgłaszanego jako pochodzący z Tajlandii, czy też nie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wedding – Niemcy) – eco cosmetics GmbH & Co. KG przeciwko Virginie Laetitia Barbara Dupuy (C-119/13), Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH przeciwko Tetyana Bonchyk (C-120/13)

(Sprawy połączone C-119/13 i C-120/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty — Brak doręczenia lub skutecznego doręczenia — Skutki — Europejski nakaz zapłaty, którego wykonalność została stwierdzona — Sprzeciw — Ponowne badanie w wyjątkowych przypadkach — Terminy)

(2014/C 395/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Wedding

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: eco cosmetics GmbH & Co. KG (C-119/13), Raiffeisenbank St. Georgen reg. Gen. mbH (C-120/13)

Strona pozwana: Virginie Laetitia Barbara Dupuy (C-119/13), Tetyana Bonchyk (C-120/13)

Sentencja

Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że procedury, o których mowa w art. 16–20 tego rozporządzenia, nie mają zastosowania w przypadku, gdy okazuje się, że europejski nakaz zapłaty nie został doręczony w sposób zgodny z minimalnymi standardami określonymi w art. 13–15 wspomnianego rozporządzenia.

W sytuacji gdy uchybienie takie zostanie ujawnione dopiero po stwierdzeniu wykonalności europejskiego nakazu zapłaty, pozwany powinien mieć możliwość powołania się na to uchybienie; jeżeli uchybienie to zostanie należycie dowiedzione, powinno ono skutkować nieważnością tego stwierdzenia wykonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 8.6.2013.